

Arrest

nr. 194 922 van 13 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 juni 2017.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en in voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name in het bijzonder het redelijkheidsprincipe. Ze meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout evenals een schending van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij betoogt dat zij haar land van herkomst enige tijd geleden heeft verlaten en sedertdien haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd. Ze stelt dat ze in haar land van herkomst niets om naar terug te keren heeft en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Ze betoogt dat de gemachtigde onzorgvuldig is geweest en geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd. De verzoekende partij geeft tevens aan dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet evenals artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van de arrestatie, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist. Er wordt in de bestreden beslissing verder ook gesteld dat er sprake is van een risico op onderduiken gezien dat betrokkene zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden waardoor geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, hetgeen niet wordt weerlegd door de verzoekende partij. De verzoekende partij gaat geenszins in op deze concrete motieven zodoende dat zij er geen afbreuk aan kan doen.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt te kunnen vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt het bestaan van een

beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij wijst op haar vermeende centrum van belangen in België en lijkt zich aldus uitsluitend te beroepen op een privéleven.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats de taak van de verzoekende partij is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. Er dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij met haar ongestaafde bewering geenszins concreet uiteenzet waaruit het genoemde centrum van belangen zou bestaan. Bovendien blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 1 juni 2016 van 11u31, aldus vóór de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij zelf aangaf maar slechts één maand in België te zijn zodoende dat haar bewering dat ze haar centrum van belangen in België heeft opgebouwd ook geen steun lijkt te vinden in de stukken van het administratief dossier.

Daarenboven wijst de Raad er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, oordeelde dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig privéleven, kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde hiermee rekening moeten gehouden hebben.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat ze in haar land van herkomst niets om naar terug te keren heeft en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een ongestaafde bewering. Bovendien wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat deze beweringen geenszins worden gestaafd, de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht om naar haar land van herkomst terug te keren. In casu is geen sprake van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. Tevens staat het de verzoekende partij vrij om een verlenging van de termijn te verzoeken teneinde de formaliteiten te vervullen met het oog op het verwerven van huisvesting.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, kennelijk onredelijk zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De verzoekende partij maakt geen manifeste appreciatiefout aannemelijk noch maakt ze een schending van het redelijkheidsprincipe of van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsprincipe, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 28 augustus 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 24 oktober 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP benadrukt de schending van artikel 8 van het EVRM en stelt dat de gezins- en familiale situatie herbekeken moet worden in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat het standpunt van de Raad kan verlaten worden.”*

3.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij door de schending van artikel 8 van het EVRM te benadrukken, geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 augustus 2017 werd aangegeven. In voormelde beschikking werd immers reeds gemotiveerd met betrekking tot het betoog aangaande artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat de gezins- en familiale situatie herbekeken moet worden in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat het standpunt van de Raad kan verlaten worden, merkt de Raad op dat de verzoekende partij dit element aangaande haar gezins- en familiale situatie niet heeft aangevoerd in haar verzoekschrift en aldus voor het eerst ter terechtzitting naar bovenbrengt. De verzoekende partij verwees in haar verzoekschrift immers enkel naar haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM en leek zich aldus uitsluitend te beroepen op een privéleven. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar enig middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat na ter terechtzitting uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, dat zij dit element en aldus de uitbreiding van haar middel niet eerder kon opwerpen. De middelen het betoog ter terechtzitting van 24 oktober 2017 nieuw toegevoegde argumentatie en onderbouwing van het middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met het enig middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 14 augustus 2017.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij voormeld nieuw element eerder had kunnen aanbrengen, wijst de Raad er geheel ten overvloede op dat de verzoekende partij thans ook geenszins concreet aangeeft, laat staan aantoon, waaruit haar gezins- en familiale situatie zou bestaan zodoende dat ze het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk maakt.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU